

необходимости удаляют опухоль и в течение нескольких минут промывают обнаженный спинной мозг раствором натрия хлорида 0.9%. После гемиламинэктомии проводят фенестрацию измененных межпозвоночных дисков, используя созданное место оперативного доступа. На заключительном этапе обнаженный спинной мозг при необходимости закрывают жировой тканью. Раневые края пояснично-спинной и поверхностной фасций сшивают раздельно прерывистым узловым швом (рассасывающийся шовный материал). Затем накладывают кожный шов.

Результаты: Целью операции является восстановление качества жизни пациента. Как быстро идет восстановление, зависит от того, какое состояние было перед операцией. Пациенты, сохраняющие способность ходить перед операцией, восстанавливаются в течение 2 недель, тем же, у кого сохранена была только глубокая болевая чувствительность конечностей, для восстановления может потребоваться до 4 недель. Также в послеоперационный период может потребоваться помощь в опорожнение мочевого пузыря и физические упражнения.

Вывод: Особенностью данного оперативного лечения, а именно проведения гемиламиноэктомии является сохранение остистых отростков и межкостистой связки, что свидетельствует об эффективности проведения операции и перенесения с положительной динамикой послеоперационного периода.

УДК 619:615.254:616.61-008.64

ЭФФЕКТИВНОСТЬ ПРЕПАРАТА НА ОСНОВЕ ТЕЛМИСАРТАНА ПРИ ХРОНИЧЕСКОЙ ПОЧЕЧНОЙ НЕДОСТАТОЧНОСТИ У КОШЕК

*Ятусевич И.А., д. вет. н., профессор, Иванов В.Н., к. вет. н., доцент, Малков А.А., к. вет. н.
ivanov-v-n@mail.ru*

УО «Витебская ордена «Знак Почета» государственная академия ветеринарной медицины», г. Витебск, Республика Беларусь

Введение. Болезни почек у кошки относятся к одним из наиболее опасных патологических состояний, косвенно влияющих на нормальную жизнь домашнего питомца. Коварность заболеваний почечных структур состоит в том, что почки по анатомическим особенностям имеют большие резервные возможности.

В результате этого, патологии развиваются быстро, а вот симптоматика возникает в том случае, когда поражены порядка 70% клеточных структур органа. Помимо этого, признаки заболеваний почек самые разнообразные, что приводит к поздней диагностике.

Функции почек для организма неопределимы. Они фильтруют кровь из круга кровообращения, инактивируя токсические вещества, поступающие из окружающей среды, а также собственные продукты метаболизма. При отсутствии нормальной фильтрации, в организме быстро накапливаются ядовитые вещества, отравляющие организм животного, вызывая летальный исход.

Терапия заболеваний почечных структур достаточно подразумевает длительное лечение, включающее в себя применение фитотерапевтических и медикаментозных средств.

Целью нашего исследования явилось изучение эффективности препарата на основе телмисартана при хронической почечной недостаточности у кошек.

Материалы и методы. Клинические испытания препарата ветеринарного «Силта», производства ООО «АлексАнн» (Россия) были проведены в условиях терапевтической клиники УО ВГАВМ на котках с признаками хронической почечной недостаточности на фоне мочекаменной болезни (уролитиаза). В 1 мл содержится 4 мг телмисартана и вспомогательные вещества.

Телмисартан – специфічний антагоніст рецепторів типу АТ₁ ангіотензину II, який викликає дозозависиме зменшення артеріального кров'яного тиску у млекопитаючих, в тому числі у котів, і знижує протеїнурію.

При пероральному застосуванні котам телмисартан швидко всмоктується, досягаючи максимуму концентрації в плазмі через 0,5-1 год. Вживання корму суттєво не впливає на загальний ступінь абсорбції телмисартану. Телмисартан – це ліпофільне сполучення, яке має здатність до мембранної проникності, що сприяє природному розподілу в тканинах і органах.

При проведенні експерименту були сформовані дві групи котів різних порід в віці від п'яти до восьми років. Животним експериментальної групи застосовували препарат ветеринарний «Силта» в дозі 0,25 мл/кг маси тіла тварини протягом 21 дня. Животним контрольної групи препарати подібного дії не застосовували.

Перед проведенням досвіду здійснювали клінічні та спеціальні дослідження хворих тварин, а також лабораторні дослідження сечі (на аналізаторі «Urit-50» з використанням спеціальних тест-полосок). В подальшому сечу досліджували на 7, 14 і 21 день застосування препарату. Її у котів брали проколом сечового міхура стерильним шприцом, після чого наносили сечу на тест-полоску.

В ці ж терміни проводили УЗІ-діагностику органів сечової системи з допомогою УЗ-апарату «Chison Q-bit 7 vet». При цьому встановлювали розмір нирок, оцінювали межі коркового і мозгового шарів, а також розмір ниркової лоханки, сечового міхура, наявність включень і розмір судинного дерева, його локалізацію і заповнення.

Животним, задіяним в експерименті, в період досвіду годували спеціалізованим кормом Pro Plan Urinary по відповідній масі дози. При необхідності призначали антибактеріальні, спазмолітичні, протизапальні, сечогонні, детоксикаційні та регідратаційні препарати.

Ефективність випробовуваного препарату оцінювали за зміною кількості білка в сечі, зміною прояву клінічних ознак захворювання. Клінічне спостереження вели протягом 10 днів після припинення застосування препарату.

Результати дослідження. При клінічному дослідженні котів відзначали загальне знепритомлення різної ступеня тяжкості, зниження апетиту, підвищене вживання води, іноді лихомордку ремітуючого типу, тахікардію, анурію, вокалізацію при сечіспусканні і в спокійній та часті поклики на сечіспускання.

В просвіті сечового міхура при УЗ-дослідженні визначали багаточисельні ділянки гіперехогенного вмісту різного розміру (пісок). Уретра в міхурній частині незмінена. Розмір нирок збільшений. Межі коркового і мозгового шару згладжені, лоханка розширена. Синусний вузол гіперехогенний. В просвіті лоханки осади і гіперехогенні ділянки не виявлені. Судинне дерево слабо заповнене, локалізується в основному в корковому шарі. Мозговий шар нирки практично не забезпечений судинами, в ньому судинне дерево виражене в невеликій кількості.

При лабораторному дослідженні сечі встановлювали протеїнурію (1,8-4,0 г/л), лейкоцитурію (65-600 cell/ul), кров, рН сечі в межах 4,5-7, у окремих тварин наявність білірубину і глюкози.

В результаті проведених досліджень встановлено, що вже на 7 день спостереження клінічний стан котів нормалізувався, збільшився апетит, зникли ознаки жаги. Нормалізувався акт сечіспускання, став безболісним і відбувався в природній позі. При УЗІ-діагностиці відзначено зменшення розмірів нирок (порівняно з початковим дослідженням), відсутність збільшення розміру ниркової лоханки. Інші показники стану нирок не зазнали суттєвих змін. В сечі рівень білка знизився до 1,2-2,0 г/л, однак по-ранішньому рівень лейкоцитів був високим (20-350 cell/ul), рН сечі в межах 6-6,2.

В это же время у котов контрольной группы клинические признаки заболевания имели сходную динамику, но при исследовании мочи уровень белка снизился не так выражено (1,4-2,8 g/l), уровень лейкоцитов оставался высоким (80-210 cell/ul), pH мочи в пределах 5,2-6,1.

На 14 день исследований у 85,7% котов опытной группы отметили стабилизацию основных клинических параметров и показателей мочи. Однако уровень белка оставался в пределах 0,8-1 g/l. Лейкоцитурии и крови не выявляли. У 14,3 % – клиническое состояние ухудшилось. При лабораторном исследовании мочи отмечен рост содержания протеина до 2,8 g/l, pH – 5,2.

У животных контрольной группы при лабораторном исследовании мочи уровень белка составлял 1,1-1,9 g/l, уровень лейкоцитов 0-110 cell/ul, pH мочи в пределах 5,8-6,4.

На 21 день исследования в обеих группах показатели клинического состояния практически не претерпели изменений по сравнению с 14 днем. За этот период времени у 1 кота контрольной группы состояние ухудшилось. При последующем наблюдении в течение 10 дней после прекращения дачи испытуемого препарата осложнений не наблюдали.

Выводы. Препарат ветеринарный «Силта» целесообразно использовать в схемах лечения котов с признаками хронической почечной недостаточности, на фоне мочекаменной болезни. Терапевтическая эффективность в опыте составила 85,7%.

УДК 619:617.57/58

ЛІКУВАННЯ УРАЖЕНЬ ДІЛЯНКИ ПАЛЬЦЯ У КОРІВ

Ковальчук Ю.В., к. вет. н, доцент, Побірський М.М., асистент

ukoval1975@ukr.net

Поліський національний університет, м. Житомир, Україна

Актуальність теми. Хвороби копитець – одна з найпоширеніших патологій великої рогатої худоби як у великих тваринницьких господарствах, так і на звичайних виробничих фермах.

Найпоширенішими патологіями дистального відділу кінцівок у корів вважаються гнійно-некротичні ураження.

Проблема, пов'язана з цією патологією, особливо гостро постала у зв'язку з переведенням тваринництва на промислову основу і концентрацією великої кількості тварин на обмежених площах. Господарства мають колосальні втрати молочної продукції через недоотримання молока від корів з ураженими копитцями. Коли тварина кульгає, продуктивні втрати становлять від 20 до 50% і більше

Таким чином, вивчення поширення, етіології і пошук ефективних засобів лікування корів при гнійно-некротичних ураженнях, з метою скорочення термінів одужання, зменшення часу і вартості лікування, підвищення доступності та безпеки виконання лікувальних процедур, незважаючи на велику кількість наукових досліджень, до сих пір залишається пріоритетним.

Мета наших досліджень полягала в опрацюванні патогенетично обґрунтованих методів лікування у корів, хворих на гнійно-некротичні процеси.

Матеріал і методи. Дослідження виконувались протягом другої половини 2019 року в умовах СФГ «Зоря» Овруцького району Житомирської області. У названому господарстві перед постановкою на зимово-стійловий період провели обстеження кінцівок у корів (всього обстежено 348 тварин).

Для вивчення клінічних змін в організмі, хворих на гнійно-некротичні процеси у ділянці пальця, нами було виділено 12 хворих тварин (3,4%), серед яких у 6-ти корів (1,7%) діагностувався гнійний пододерматит, у 4-х (1,1%) – флегмони у ділянці вінчика і у 2-х тварин (0,6%) реєструвалися рани шкіри міжпальцевої щілини.